

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Ing. P. Š.**, zastoupeného JUDr. Janem Klaiilem, advokátem se sídlem Lukavická 22, Plzeň, proti žalovanému: **velitel Vojenského útvaru 2427** Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podanou žalobu, který bude vrácen z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce, JUDr. Jana Klaila, advokáta se sídlem Lukavická 22, Plzeň.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Klaila, advokáta se sídlem Lukavická 22, Plzeň.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 29. 11. 2016 domáhal ochrany před nečinností žalovaného, jež podle žalobních tvrzení měla spočívat v tom, že žalovaný dosud nerozhodl ve věci samé v řízení o žádosti o doplacení dlužného platu vojáka z povolání, konkrétně že nevydal rozhodnutí o žalobcově žádosti podané dne 14. 8. 2008.

Podáním ze dne 31. 3. 2017 bylo zdejšímu soudu sděleno, že dne 29. 3. 2017 vydal pod č. j. MO 62795/2017-2427 rozhodnutí o žalobcově žádosti.

Podáním ze dne 27. 4. 2017 vzal žalobce svoji žalobu v celém rozsahu zpět, neboť žalovaný přestal být nečinný a vydal požadované rozhodnutí. Žalobce uvedl, že žaloba byla podána důvodně a byla vzata zpět pro chování žalovaného. Ten svoji aktivitu zesílil po více

než roce od posledního vyjádření žalobce ve věci samé, a to právě kvůli podané žalobě. Vzhledem k tomu by žalobci měla být dle § 60 odst. 3 s. ř. s. přiznána náhrada nákladů řízení v plné výši.

Vzhledem k tomu, že žalobce vzal podanou žalobu v celém rozsahu zpět, rozhodl soud v souladu s ust. § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) tak, že řízení o podané žalobě zastavil.

Bez ohledu na předcházející děje v období od srpna 2008 do července 2015 zdejšímu soudu z obsahu spisu, který byl žalovaným předložen, vyplývá, že věc se žalovanému po předchozím proběhlém soudním řízení naposledy vrátila poté, co předchozí rozhodnutí ve věci bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014 - 69. V důsledku tohoto rozsudku totiž náčelník Generálního štábu Armády České republiky rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015 zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 9. 2015. Tím se tedy v září roku 2015 věc dostala žalovanému, který o ní měl vést další řízení (a také je vedl v době, kdy byla podána žaloba, tj. 29. 11. 2016). Spis se k vedení tohoto řízení žalovanému dostal dne 29. 9. 2015 na základě jeho postoupení přípisem náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 21. 9. 2015. Žalovaný tak měl v řízení pokračovat.

Pokud jde o lhůtu, v níž měl žalovaný ve věci samé rozhodnout, její počátek by mohl být odvozován již od právní moci rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 7. 9. 2015, č. j. 2192-11/2015-1304, tedy ode dne 11. 9. 2015; od tohoto dne však žalovaný řízení reálně vést nemohl, neboť teprve až po právní moci tohoto rozhodnutí mu byl postoupen spis. Za bezpečně dovoditelný okamžik, k němuž mohl žalovaný řízení skutečně vést a k němuž mohl i žalobce legitimně spoléhat na to, že řízení před žalovaným může být vedeno, tedy zdejší soud pokládá den, kdy žalovaný měl pro řízení k dispozici spis. Lhůta pro vydání rozhodnutí tak podle zdejšího soudu plynula nejpozději ode dne následujícího po dni 29. 9. 2015; toto datum je pro zdejší soud určující pro závěr, že žaloba byla podána v době, kdy řízení před žalovaným bylo zatíženo nečinností.

Ze žádného zvláštního právního předpisu neplyne odchylná právní úprava běhu lhůt, v nichž měl žalovaný povinnost ve věci samé rozhodnout. Žalovaný byl tedy povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu [§ 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. V posuzované věci je zdejšímu soudu zřejmé, že rozhodnutí nebylo možno vydat bezodkladně, proto měl žalovaný povinnost podle § 71 odst. 3 správního řádu vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3 správního řádu, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny. Zdejší soud má za to, že věc lze – v kontextu širokého spektra nejrůznějších typů správních řízení, jež jsou před správními orgány vedena – pokládat za zvláště složitý případ, a tedy ke lhůtě 30 dnů pro vydání rozhodnutí je třeba připočítat lhůtu dalších 30 dnů v souladu s § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu.

Ze shora uvedeného má zdejší soud za to, že lhůta pro vydání rozhodnutí počala žalovanému plynout nejpozději ode dne následujícího po dni 29. 9. 2015; toto datum určuje její počátek a tento den se ve smyslu § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu do lhůty nezapočítává. Poslední den lhůty šedesáti dnů (30 + 30) pro vydání rozhodnutí pak připadl na sobotu dne 28. 11. 2015, lhůta tedy uplynula v pondělí dne 30. 11. 2015. Z obsahu spisu totiž neplyne, že by během této doby bylo řízení přerušeno, a tedy že by běh lhůt pro vydání rozhodnutí byl stavěn, z obsahu spisu dokonce neplyne ani to, že by žalovaný – bez přerušení řízení – opatroval jakýkoli skutkový podklad pro svoje rozhodnutí. Žalovaný v té době po cca měsíci, kdy neučinil žádný úkon, pouze výzvou ze dne 27. 10. 2015 žalobce informoval o tom, že vede řízení, a vyzval žalobce k tomu, aby doplnil důkazy, kterými bude podložena jím tvrzená skutečnost, že uplatněním námitky promlčení prvoinstančním služebním orgánem došlo ke zneužití práv na úkor žadatele nebo byla námitka promlčení uplatněna v rozporu s dobrými mravy, a stanovil mu k tomu lhůtu 30 dnů. Nejednalo se tedy o výzvu k tomu, aby žalobce na podporu svých konkrétních skutkových tvrzení navrhl důkazy, jejichž provedení by pro rozhodnutí ve věci samé bylo podle žalovaného nezbytné, resp. výzvu k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu, s níž by mohlo být spojeno přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, jež by lhůtu pro vydání rozhodnutí stavělo, a to dokonce již ode dne, kdy nastal důvod pro přerušení řízení (§ 65 odst. 1 věta čtvrtá správního řádu). Jednalo se ze strany žalovaného fakticky o výzvu, aby žalobce žalovanému předložil svoji právní argumentaci, z níž předtím dovozoval, že žalovaný zneužívá práv a jedná v rozporu s dobrými mravy. O doplňování skutkového podkladu pro rozhodnutí ve věci samé (o žalobcově žádosti) se tudíž nejednalo; ostatně sám žalobce na to reagoval přípisem ze dne 30. 11. 2015 tak, že všechny důkazy již byly předloženy a nyní je již třeba je jen vyhodnotit. Žádný jiný úkon přitom žalovaný v té době neučinil a ze spisu neplyne ani žádný jiný důvod, pro který by lhůta pro vydání rozhodnutí v době od 29. 9. 2015 do 30. 11. 2015 neměla plynout. Žalovaný měl tedy povinnost rozhodnout ve věci do dne 30. 11. 2015. Neučinil-li tak, bylo jeho řízení od té doby zatíženo nečinností [navíc další procesní úkon, vyjma založení několika listin do spisu (šlo o kopie tří organizačních rozkazů a tří protokolů o výpovědích svědků provedených v jiných řízeních) žalovaný dle správního spisu učinil až dne 13. 4. 2016], jež vedla žalobce k podání žaloby, kterou poté (jakmile žalovaný přestal být nečinným) vzal zpět. K tomu lze uvést, že pokud nadřízený správní orgán žalovanému stanovil k nápravě nečinnosti v podstatě tří měsíční lhůtu, kterou následně prodloužil o další dva měsíce (do 31. 3. 2017), je nutno konstatovat, že takto stanovenou lhůtu nelze de facto pokládat za úkon směřující k ukončení nečinnosti žalovaného a za vyhovění návrhu žalobce. Žaloba tedy byla přípustná, a pokud následně došlo k jejímu zpětvzetí s ohledem na vydání rozhodnutí ve věci, stalo se tak s ohledem na výše uvedené právě pro pozdější chování žalovaného. Krajský soud proto uzavírá, že s ohledem na výše uvedené jsou dány důvody přiznat žalobci k tíži žalovaného náhradu nákladů řízení.

K náhradě nákladů řízení a jejich výši krajský soud uvádí, že se jimi ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. rozumí důvodně (účelně) vynaložené náklady, ke kterým patří mj. náklady spojené s právním zastoupením žalobce v soudním řízení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně se tedy v tomto případě jedná o odměnu JUDr. Jana Klaila, advokáta, za tři úkony právní služby (převzetí a příprava

zastoupení a dvě písemná podání soudu ve věci samé - podání žaloby a zpětvzetí žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Soudem přiznaná náhrada nákladů řízení tedy sestává z odměny za právní zastoupení ve výši 12 342 Kč a dále z nevrácené části žalobcem zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč. Celkem se tedy jedná o částku 13 342 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Výrok III. je odůvodněn tak, že podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Poplatek zaplacený žalobcem ve výši 2.000 Kč, byl tedy soudem snížen na částku 1.000 Kč, který se žalobci vrací do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. července 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu